

ערר לפי תקנות בריאות העם (צוות סיעודי במרפאות), התשמ"א-1981

החלטה 09-23

בפני:

השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב

בעניין שבין:

העורר

האח עלי ג'אבר

ע"י ב"כ - עו"ד מנהל חורי

לבין

המשיב

המשנה למנכ"ל משרד הבריאות

ע"י ב"כ - עו"ד תומר דגני חנית

ה ח ל ט ה

העובדות

1. האח עלי ג'אבר היה אח מוסמך (להלן – **הנקבל** או **ג'אבר**), במרכז שיקומי "מרכזים רפואיים" (להלן – **המרכז השיקומי**). במהלך חודש ספטמבר 2021 העתיק או צילם הנקבל, באמצעות טלפון סלולרי שהיה ברשותו, פרטי כרטיס אשראי של שתיים; האחת – בת של מטופלת, שבאמצעות פרטי הכרטיס שלה ביצע עסקאות בסכום של 6,000 – 7,000 ש"ח. השנייה – אחות עמה היה במשמרת משותפת, שבאמצעות פרטי הכרטיס שלה ביצע עסקה בסכום של כ- 1,800 ש"ח.

הקובלנה

2. בעקבות מעשים אלה, הגיש התובע הראשי במשרד הבריאות, ביום 31.10.22 קובלנה נגד הנקבל, על כך שבמעשיו המפורטים לעיל, גילה התנהגות שאינה הולמת את מקצוע הסיעוד, כאמור בתקנה 15(1) לתקנות בריאות העם (צוות סיעודי במרפאות), התשמ"א-1981 (להלן – **התקנות**).

דו"ח ועדת המשמעת

3. ועדת המשמעת שדנה בקובלנה, בהרכב: דר' רינה שימנוב - יו"ר, וגב' ענת כהן אבוהב ועו"ד עירית אלטשולר – חברים, הרשיעה את העורר במיוחס לו בכתב הקובלנה, על סמך הודאתו. בחוות דעתה, מיום 7.5.23, קבעה הוועדה בזו הלשון:

"התנהגותו של הנקבל... אח מוסמך בראשית דרכו למעשה, בשנים הראשונות לעיסוקו, ראוייה להוקעה. נטילה ללא רשות וללא הסכמה של פרטי כרטיסי אשראי של אחרים ושימוש בהם לרכישת מוצרים להנאתו האישית... היא התנהגות מגונה. התנהגות כזו פוגעת בכבוד מקצוע הסייעוד ובתדמיתו, באמון הציבור בעוסקים במקצוע ובאינטרס שיש לציבור לשמור על רמתו וכבודו"

4. מאידך, שקלה הוועדה לקולה את הבעת חרטו של הנקבל על מעשיו, העובדה שביטל את העיסקאות בסמוך לאחר שביצע אותן, ונכונותו להשיב לאחות ממנה גנב את כרטיס האשראי את כספה. עוד ציינה הוועדה את הודאתו של הנקבל בהליך המשמעת, וכן את העובדה שבעקבות המעשים הוא פוטר מעבודתו במרכז השיקומי. תוך שנתנה דעתה גם לפסיקות קודמות באותו נושא של גניבת כרטיסי אשראי והשימוש בהם, המליצה הוועדה להטיל על הנקבל אמצעי משמעת של התליית רישיון למשך שלושה חודשים.

5. המשנה למנכ"ל משרד הבריאות, דר' ספי מנדלוביץ' (להלן – **המשנה למנכ"ל**) החליט ביום 22.5.23, לדחות את המלצת חברי הוועדה, ולהתלות את רישיונו של הנקבל למשך שישה חדשים. וכך כתב המשנה למנכ"ל בהחלטתו:

"לאחר שבחנתי לעומק את המקרה ואת המלצות הוועדה ובכלל זה הביקורת הקשה שזו נתנה על מעשה הנקבל, ולמרות הנסיבות המקלות שהוזכרו על ידי ועדת המשמעת, לא ניתן להשלים עם התליית רישיון של שלושה חודשים בלבד במקרה של אירוע כה חמור".

מכאן הערר שבפניי על החלטת המנכ"ל.

הערר

6. בנימוקי הערר שהגיש ב"כ העורר, עו"ד חורי, הוא חוזר, הלכה למעשה, על עיקרי טיעוניו בפני הוועדה. לטענת ב"כ העורר, הן עונש ההתלייה שהוטל על ידי המשנה למנכ"ל והן העונש שנגזר על ידי הוועדה, הינם חמורים ביותר, בנסיבות המקרה, ויש להקל בהם ולהפחית את תקופת ההתלייה. לטענת ב"כ העורר, החלטת המשנה למנכ"ל ניתנה ללא שום הנמקה, מלבד הטענה שמדובר בעבירה "חמורה". לסברתו: "ההחלטה היפרה את האיזון שהיה בפסיקה בעבירות קודמות", מאותו סוג.

עוד ביקש עו"ד חורי להתחשב בכך שמדובר רק בשלושה מקרים בהם עשה הנקבל שימוש בכרטיס האשראי, בכך שהתחרט מיד על מעשיו ואף דיווח על כך לאחות ממנה גנב את פרטי כרטיס האשראי, וכן בעובדה שפוטר מעבודתו במרכז השיקומי בעקבות המקרה.

החלטה

7. לא מצאתי לנכון לקבל את טענות ב"כ העורר, שנטענו כאמור גם בפני ועדת המשמעת, אשר הביאה אותן בחשבון בשיקולי הענישה. מדובר בשלוש עבירות חמורות, שבוצעו כלפי בת של מטופלת במרכז השיקומי וכלפי אחות, חברה למקצוע, תוך הפרת אמון בוטה. לא בכדי קבעה ועדת המשמעת במלים חריפות כי התנהגותו של הנקבל **"ראוייה להוקעה"** וכי מדובר **"בהתנהגות מגונה"**. הן הוועדה והן

המשנה למנכ"ל נתנו דעתם גם לנסיבות המקילות בפרשה עגומה זו, לרבות חרטתו של הנקבל על מעשיו, הודעתו לאחות על השימוש בכרטיס האשראי והבעת נכונותו לפצותה.

8. מדובר, בעיניי במעשים חמורים ביותר, תוך הפרת אמון במטופלת במרכז השיקומי, כמו גם כלפי האחות, חברה למקצוע. עם כל הכבוד לטבלה ההשוואתית שערך ב"כ העורר (סעיף 13 לערר), במסגרת שיקולי הענישה אין מקום לחישובים "מתמטיים", ואין מקרה אחד זהה בעיקרו למקרים אחרים.

כך לדוגמה, בהחלטה 18-18 **האחות ילנה קרצ'יק** (מיום 31.2.18), היה מדובר בסכומי כסף דומים למקרה שבפנינו, כאשר העוררת גם **עמדה לדין פלילי** בגין מעשיה, דבר "שנחסך" מהעורר דנו, נוכח סירובה של האחות להגיש תלונה במשטרה. בתיק הנ"ל, נדונה העוררת ילנה לשישה חודשי תליית רישיון, עונש שהוקל לארבעה חודשי תלייה, רק עקב היותה בהריון.

9. סוף דבר, אינני סובר כי אמצעי המשמעת שהוטל על העורר, לאחר שיקול מכלול הנסיבות, הן המחמירות והן המקילות, חורג במידה משמעותית מרמת הענישה בעבירות כגון דא. יש לציין, כי בנוסף לפגיעה הקשה תוך הפרת האמון בנפגעות העבירה – מטופלת ואחות, הן מהוות עבירות פליליות חמורות, ולמרבה הצער, גם נפוצות. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, 26.6.23, ח' תמוז תשפ"ג.

המזכירות תעביר לצדדים העתק החלטה זו.

אמנון סרשנוב, שופט (בדימוס)